

Arrest

nr. 334 761 van 22 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 3 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT loco advocaat E. DIDI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 16 april 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 mei 2025 een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn afkomstig uit Sheikh Ijlin, Gaza stad. U werkte zowel als landbouwer als voor een koffiezaak in Gaza. De meerderheid van uw familie is nog in Gaza. U heeft daarnaast nog familie in Egypte, Zweden en Griekenland.

Op 24 augustus 2024 heeft u Gaza verlaten vanwege problemen met uw familie en de autoriteiten, evenals de slechte levensomstandigheden. Via Egypte reisde u naar Turkije, waar u ongeveer een maand verbleef.

Aanvankelijk verbleef u enkele dagen in Istanbul, om vervolgens naar Marmaris te trekken waar u in een hotel verbleef, samen met andere Palestijnen, om van daaruit richting Griekenland te vertrekken via een smokkelaar. Op 21 september 2023 kwam u toe op Rhodos en werd u in een gesloten centrum ondergebracht. Na enkele dagen werd u overgebracht naar een ander gesloten centrum op het eiland Kos, waar u bijna drie maanden vastzat. U kreeg daar medische zorg vanwege de problemen met uw huid en tanden. U diende er een verzoek om internationale bescherming in op 16 november 2023. Op 20 november 2023 werd u erkend als vluchteling. Ongeveer een kleine maand later verliet u het centrum en trok u, samen met vrienden, naar Athene, waar u enkele dagen verbleef alvorens werk te vinden op een locatie op 5 uur afstand van Athene. Heel de maand februari 2024 werkte u voor Afghaanse werkgevers. U kreeg er ook onderdak aangeboden. Aangezien u er niet werd uitbetaald en vervolgens problemen kreeg met deze personen, besloot u Griekenland te verlaten. U vertrok naar Athene, waar u onderdak vond bij een vriend. Tijdens uw laatste periode in Griekenland reisde u ook naar Kreta, waar u kort heeft gewerkt in het onderhoud van hotels. U keerde tevens terug naar Kos om uw Griekse verblijfsvergunning of ADET op te halen, en naar Thessaloniki om uw reispaspoort te bekomen. Vervolgens keerde u terug naar Athene om uw reis naar België voor te bereiden.

Op 11 maart 2024 kwam u toe in België, waar u op 15 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar Griekenland vreest u opnieuw in slechte levensomstandigheden terecht te komen. Daarnaast vreest u om opnieuw problemen te krijgen met uw voormalige Afghaanse werkgevers.

Ter staving van uw asielverzoek legt u de volgende documenten voor: (1) een kopie van uw Griekse documenten, (2) foto's van de toestand in Gaza, (3) overlijdensakte van uw nonkel in Gaza, (4) bewijzen van geldoverschrijving in Griekenland, (5) foto's ter bewijs van uw problemen met de Afghaanse werkgevers, (6) foto's van de levensomstandigheden in Griekenland, (7) medische documenten i.v.m. uw tandproblemen, (8) foto i.v.m. het probleem aan uw tanden, (9) foto's i.v.m. uw huidprobleem, (10) een document i.v.m. uw inburgeringscursus in België, (11) uw bijlage 26, (12) een kopie van uw Palestijns paspoort, (13) een UNRWA-kaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

U gaf tijdens het onderhoud aan dat u te kampen heeft met problemen aan uw tanden (CGVS, p. 2). U bent hiervoor in behandeling bij de tandarts in België (CGVS, p. 2). U gaf daarnaast aan psychologische problemen te hebben en zei tijdens het onderhoud dat u wacht op een afspraak met de psycholoog (CGVS, p. 2). Dat u (mentale) gezondheidsproblemen zou hebben en hiervoor reeds behandeling zocht, wordt op zich niet betwist.

Er dient echter te worden opgemerkt dat er op basis van uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u, ten gevolge van uw mentale of algemene medische situatie, niet in staat zou zijn deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Wat betreft de problemen aan uw tanden, bent u inmiddels één keer langs geweest bij de tandarts en zei dat u in de toekomst nog een afspraak heeft gepland (CGVS, p. 2). U verklaarde geen operatie nodig te hebben (CGVS, p. 2). Op de DVZ gaf u verder geen blijk van bijzondere procedurele noden (zie DVZ, vragenlijst 'bijzondere procedurele noden'). U werd er tijdens uw persoonlijk onderhoud op gewezen dat u om pauzes kon vragen indien nodig (CGVS p. 2). U bleek doorheen uw persoonlijk onderhoud ook in staat om op coherente wijze antwoord te geven op de gestelde vragen. Redelijkerwijze kan er dus vanuit gegaan worden dat u in staat was te voldoen aan uw verplichtingen en op volwaardige wijze kon deelnemen aan uw asielprocedure.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (Verklaring DVZ dd. 02/04/2024; NPO dd. 16/04/2025; bijlage Eurodac Marked Record, dd. 15/03/2024 en schrijven Dublin-unit Griekenland, dd. 13/05/2024), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve

en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaagean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar

statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op Ambtsbericht).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties - u verklaarde dat u in het gesloten kamp op Kos was bedreigd en aangevallen door een politieagent (CGVS, p. 9) -, moet worden opgemerkt dat deze feiten, hoewel laakbaar, zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Om te beginnen dient er te worden opgemerkt dat u voldoende zelfredzaamheid vertoonde in Griekenland.

Na het verkrijgen van uw beslissing, verliet u het centrum eind januari 2024 en reisde u samen met uw vrienden naar Athene, waar u enkele dagen onderdak vond in een hotel (CGVS, p. 6-7). Eén van uw vrienden vond werk voor Afghaanse werkgevers op een plek op 5 uur met de bus van Athene en vroeg u of u er ook wilde werken (CGVS, p. 7). U accepteerde dit en kocht uw tickets om er heen te reizen (CGVS, p. 7). U werkte ongeveer de hele maand februari voor deze Afghaanse werkgevers (CGVS, p. 7). U kreeg er zowel geld om te voorzien in uw levensonderhoud als onderdak aangeboden (CGVS, p. 7). Tijdens deze periode slaagde u er ook in om de nodige documenten te verkrijgen waarop u, conform de u toegekende status, recht had en die u de toegang verschaffen tot verschillende basisvoorzieningen, waaronder uw verblijfsvergunning of ADET en reisdocument (CGVS, p. 6-7). Zo verklaarde u dat u beide documenten op hetzelfde moment aanvraagde (CGVS, p. 7). Vervolgens boekte u uw reis naar Thessaloniki om eerst uw reispaspoort te gaan ophalen (CGVS, p. 6-8). Daar sliep u in een collectieve woning, waar u 15 euro betaalde per nacht (CGVS, p. 8). U keerde nadien, via Athene, terug naar het werk bij de Afghanen (CGVS, p. 8). Toen u problemen kreeg met de Afghaanse werkgevers, besloot u om het land te verlaten en reisde u door naar Athene, waar u onderdak vond bij een familielid van u (CGVS, p. 7-8). U was in staat om bij te leggen voor de huur (CGVS, p. 8). In Athene bereidde u uw reis naar België voor door met het geld van dit familielid, evenals met uw eigen middelen, een aantal spullen zoals een koffer en kleding te gaan kopen (CGVS, p. 7). Daarna reisde u door naar Kreta, waar u via een vriend die daar verbleef opnieuw werk vond (CGVS, p. 8). Uiteindelijk werkte u slechts 2 à 3 dagen in het onderhoud van hotels voor een Griekse werkgever wegens het slechte weer daar. Uw verblijfplaats werd geregeld via vrienden ter plaatse (CGVS, p. 8).

Dan keerde u opnieuw terug naar uw familielid in Athene (CGVS, p. 8). Ongeveer 10 dagen later na het verkrijgen van uw reisdocument keerde u vanuit Athene terug naar het eiland Kos om ook uw ADET te gaan ophalen (CGVS, p. 6-7). Uw laatste dagen in Griekenland bracht u door bij uw familielid in Athene, waar u op eigen houtje uw reis naar België regelde (CGVS, p. 8-9). U betaalde ook zelf voor de reis (CGVS, p. 9). Ten slotte moet opgemerkt dat u in staat was om via een vriend die als tolk optrad en met behulp van een vertaalapp medicijnen bij de apotheek te verkrijgen voor uw allergie of huidprobleem (CGVS, p. 9).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van

werkgelegenheid, gezondheidszorg, huisvesting en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Met betrekking tot uw verklaring dat er weinig werkgelegenheid is in Griekenland en dat de werkomstandigheden in Griekenland slecht waren (CGVS, p. 7-8), dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw verblijf in Griekenland slechts twee jobs hebt uitgeoefend. Na het verlaten van het kamp op Kos eind januari 2024, vond u vrijwel meteen werk voor Afghaanse werkgevers op een plek op 5 uur afstand van Athene (CGVS, p. 7). Daar werkte u de hele maand februari 2024 (CGVS, p. 7). Aangezien u problemen kreeg met deze werkgevers, had u daar toen al besloten om Griekenland te verlaten (CGVS, p. 7-8). Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u zich nadien voornamelijk heeft beziggehouden met uw voorbereidingen om het land te verlaten. Het is bijgevolg duidelijk dat u geen enkele bijkomende poging hebt ondernomen om werk in de officiële sector te vinden. Toen u werd gevraagd welke pogingen u heeft ondernomen om naar ander werk te zoeken in Griekenland, antwoordde u vaag dat u het geprobeerd had en zei naast de kwestie dat het niet veilig is in Griekenland (CGVS, p. 8). Wanneer de vraag opnieuw werd gesteld, zei u dat u nadien nog werk vond via een vriend op Kreta, maar dat u dit slechts 2 of 3 dagen had gedaan - omdat het slechte weer er de mogelijkheid aan werk beïnvloedt - alvorens weer terug te keren naar Athene (CGVS, p. 8). U verklaarde dat er te weinig werk is in Griekenland tijdens de winter of als het regent (CGVS, p. 8). Echter, gevraagd welke andere pogingen u nog ondernomen heeft om werk te zoeken, verklaarde u dat dit alles was en gaf u zelf aan dat u na de problemen met de Afghaanse werkgevers al besloten had om het land te verlaten (CGVS, p. 8). Toen u de vraag gesteld werd of u zich ooit bij een organisatie voor vluchtelingen was gaan informeren om u te helpen in uw levensonderhoud of bij het vinden van werk of accommodatie, verklaarde u dat het niet mogelijk is om dergelijke organisaties te bereiken en stelde u dat vluchtelingen, na het verkrijgen van de beslissing, aan hun lot worden overgelaten (CGVS, p. 8). Op de vraag of u zich ooit bij de Griekse overheid informeerde in verband met werk of accommodatie, stelde u opnieuw dat dit onmogelijk is daar de politie in Griekenland volgens u racistisch en discriminerend is (CGVS, p. 8). U werd ook de vraag gesteld of u ooit bij een interimkantoor bent langs geweest, maar ook daar was uw antwoord negatief (CGVS, p. 8). Door uw antwoorden blokt u werkelijk elke inspanning of mogelijkheid af om zelf actief op zoek te gaan naar werk in Griekenland.

Hoewel u stelde dat men, zelfs wanneer men de Griekse taal leert, nog steeds moeilijkheden ondervindt, moet hierbij worden opgemerkt dat u zelf geen enkele moeite heeft gedaan om de taal te leren (CGVS, p. 8). U gaf aan dat dergelijke scholen niet bestaan, dat u hiervan niet op de hoogte was, en herhaalde dat er in Griekenland geen steun of begeleiding wordt geboden door de staat (CGVS, p. 8). Deze verklaring kan niet worden gevolgd.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u zich duidelijk bewust bent van het belang van het leren van de taal in een land om werk te vinden. U gaf immers zelf aan dat u het tijdens uw werk in België in het begin moeilijk had door de taalbarrière, en dat u daarom besloot om naar school te gaan en de taal te leren (CGVS, p. 2). Ondanks uw verklaring dat dergelijke mogelijkheden niet bestaan in Griekenland, had u - als u dit werkelijk had gewild - meer moeite kunnen doen om Grieks te leren en zo uw mogelijkheden op werk te vergroten. Daarnaast moet worden opgemerkt dat u tijdens uw verblijf in Griekenland steeds in staat was om onderdak te vinden via uw werk, vrienden of uw familie (CGVS, p. 7-8). Wat betreft het vinden van een andere meer duurzame woning heeft u echter, zoals hierboven aangetoond, ook beperkte stappen ondernomen.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u, zowel bij een eventuele terugkeer naar Griekenland, als in het algemeen, niet volledig op uzelf bent aangewezen voor uw levensonderhoud. U verklaarde dat uw familie in Gaza, meer bepaald uw vader en broer, u enkele keren geld opstuurde sinds uw vertrek uit Gaza (CGVS, p. 4). Daarmee betaalde u onder meer de smokkelaar om uw reis naar Griekenland te regelen (CGVS, p. 4). In Griekenland zelf werd u enkele keren financieel ondersteund door uw tante in Zweden (CGVS, p. 4). U verklaarde dat u haar bij aankomst om hulp vroeg omdat u geen geld had, en met het bedrag dat ze opstuurde kleren kon kopen (CGVS, p. 4). Dankzij de hulp van uw tante kon u ook terugkeren naar Kos om uw ADET op te halen (CGVS, p. 4). Daarnaast verklaarde u een tijdje te hebben verbleven bij een familielid in Athene, waarvan u ook financiële ondersteuning kreeg (CGVS, p. 4-5). U heeft verschillende documenten in

verband met de geldtransactie voorgelegd (zie document 4). In België verklaarde u ook een Marokkaanse familie te kennen die u af en toe hulp biedt (CGVS, p. 4). Het feit dat u momenteel waarschijnlijk niet meer in dezelfde mate financieel ondersteund wordt als tijdens uw verblijf in Griekenland, aangezien u tracht om hier op zelfstandige wijze te leven door te taal te leren en geld te verdienen (CGVS, p. 2 en 4), betekent niet dat uw familieleden u niet opnieuw zouden kunnen steunen bij een eventuele terugkeer naar Griekenland.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw reis en verblijf in Griekenland een sociaal netwerk had en in staat was om sociale contacten te leggen. Zo verklaarde u dat u via uw vader in contact kwam met verschillende Palestijnse jongeren in Turkije, die net zoals u verder wilden reizen richting Griekenland (CGVS, p. 5). Samen met hen verbleef u in een hotel in Marmaris in afwachting van uw vertrek naar Griekenland en vervolgens bent u samen verder gereisd (CGVS, p. 5-6). Ook in Griekenland kende u verschillende personen, onder meer uit Gaza. Zo had u het over uw vrienden uit het centrum, waarmee u, nadat u het centrum diende te verlaten, naar Athene reisde (CGVS, p. 6). U verklaarde dat zij familie hadden in Griekenland waarvan ze geld ontvingen (CGVS, p. 6). Daarmee kochten ze kleren voor u aangezien u het koud had (CGVS, p. 6). U verbleef samen met hen enkele dagen in een hotel in Athene (CGVS, p. 7). Vervolgens vond u, via een vriend, werk op 5 uur afstand van Athene (CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u verschillende vrienden had op Kreta (CGVS, p. 8). U verklaarde bovendien dat sommige van uw vrienden al reeds enige tijd in Griekenland waren (CGVS, p. 7). Ondanks uw verklaring dat u geen contact meer heeft met deze personen, toont het bovenstaande aan dat u, bij een eventuele terugkeer naar Griekenland, niet volledig op uzelf zou zijn aangewezen en opnieuw in staat zou zijn om gemakkelijk nieuwe contacten te leggen (CGVS, p. 7).

Ook uw reis van Gaza naar Griekenland en verder door Europa duidt op een zekere mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Samen met de hulp van uw vader regelde u uw vertrek uit Gaza (CGVS, p. 5). U betaalde 350 dollar hiervoor (CGVS, p. 5). In Turkije leerde u, via uw vader, verschillende Palestijnse jongeren kennen die ook richting Griekenland wilden vertrekken (CGVS, p. 5). Via hen kon u onderdak en een smokkelaar regelen (CGVS, p. 5). U betaalde ongeveer 2.000 euro aan de smokkelaar, met het geld dat uw familie u opstuurde vanuit Gaza (CGVS, p. 6). Verder blijkt uit uw activiteiten in België dat u ook hier zelfstandig bent. Zo werkte u gedurende een korte periode in Luik, maar besloot vanwege de taalbarrière om de Franse taal te gaan leren op school (CGVS, p. 2-3). Momenteel volgt u driemaal per week Franse les (CGVS, p. 3). U gaf ook aan op eigen houtje Engels te leren, en zei dat u zich ingeschreven heeft om binnenkort een cursus inburgering te gaan volgen (CGVS, p. 3). De vraag dringt zich op waarom u de Engelse taal dan niet eerder trachtte aan te leren, zodat u ook daarmee in Griekenland al een eindje op weg kon om u verstaanbaar te maken. U legde hier een bewijs van voor tijdens het onderhoud (zie document 10). Verder verklaarde u in het centrum deel te nemen aan verschillende activiteiten en doet u regelmatig aan sport in België (CGVS, p. 3 en 6). U beschouwd zichzelf als een sportieve jongeman (CGVS, p. 6). Ten slotte verklaarde u ook enkele vrienden te hebben in België (CGVS, p. 3).

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u niet de intentie had om een duurzaam leven uit te bouwen in Griekenland. Zo verklaarde u op de DVZ dat u reeds in Gaza besloten had om naar België te komen (Vragenlijst CGVS, verklaring DVZ, vraag 5). Tijdens het onderhoud op het CGVS verklaarde u bovendien dat u van mening was dat de enige goede oplossing tijdens uw verblijf in Turkije erin bestond om naar België te komen (CGVS, p. 5). Zoals hierboven reeds aangehaald, verklaarde u ook dat u, na uw problemen met de Afghaanse werkgevers, besloten had om het land te verlaten (CGVS, p. 7). Het ophalen van uw Griekse documenten was met andere woorden enkel met die intentie bedoeld (CGVS, p. 7). Zo vertelde u dat u uw reisdocument in Thessaloniki ging ophalen, en uw ADET 10 dagen later, op 5 maart 2024 (CGVS, p. 7). Slechts een paar dagen later bent u vertrokken naar België (CGVS, p. 7).

Verder heeft u niets gedaan met uw fiscaalregistratienummer (AFM) of sociale zekerheidsnummer (AMKA), om op die manier uw rechten op medische zorg en andere zaken te laten gelden (CGVS, p. 7). U verklaarde dat u pas twee dagen voor uw vertrek uit Griekenland op de hoogte was van deze zaken en herhaalde dat er geen hulp bestaat in Griekenland (CGVS, p. 7). Op de vraag of u deze nummers nog trachtte aan te vragen, antwoordde u opnieuw dat u na uw problemen met de Afghanen reeds besloten had om Griekenland te verlaten en gewoon weg wilde vluchten uit het land (CGVS, p. 7). Er kan met andere woorden bezwaarlijk gesteld worden dat u uw rechten als begunstigde van internationale bescherming niet kón laten gelden in Griekenland. U koos er immers zelf bewust voor dit niet te doen.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland verklaarde u in het gesloten centrum waar u verbleef te zijn behandeld voor uw problemen aan uw tanden en uw allergie of huidproblemen (CGVS, p. 9). U verklaarde dat u door de politie in het kamp naar de arts werd begeleid en dat deze laatste u ook medicijnen had gegeven (CGVS, p. 9). Gevraagd of u nog medische hulp heeft gezocht na het verlaten van het centrum, antwoordde u dat u vanwege uw allergie naar het ziekenhuis ging, maar dat u, omdat het er te druk was, het ziekenhuis verliet en vervolgens naar een apotheek ging om daar medicijnen te verkrijgen, waarmee u alweer was geholpen (CGVS, p. 9). U vertelde dat uw tante in Egypte u aanraadde om een specifieke zalf voor uw allergie te kopen en dat u haar advies had opgevolgd (CGVS, p. 9). Uw verklaring dat u in Griekenland geen medische steun heeft ontvangen, wordt tegengesproken door uw eigen verklaring dat u in het ziekenhuis met niemand heeft gesproken en er besloot om weg te gaan omdat u het daar te lawaaiig vond (CGVS, p. 9). U koos er zelf voor om naar de apotheek te gaan (CGVS, p. 9). U gaf bovendien aan dat u, afgezien van het bezoek aan de apotheek in verband met uw allergie, geen verdere

medische hulp heeft gezocht, ook niet voor uw tandproblemen, omdat dit te duur zou zijn en u het benodigde geld niet had (CGVS, p. 9). Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat u blijkaar wel over voldoende middelen beschikte om onder andere uw reis naar België te bekostigen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw medische en mentale gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoon dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Wat betreft uw huidige gezondheidstoestand gaf u aan dat u geen last meer heeft van uw allergie of huidproblemen (CGVS, p. 9). Buiten het probleem aan uw tanden gaf u aan verder geen medische problemen meer te hebben (CGVS, p. 2). In verband met uw tanden, verklaarde u één keer te zijn langs geweest bij een tandarts in België en zei dat u in de toekomst nog afspraken heeft gepland (CGVS, p. 2). U verklaarde dat u dit probleem ook in Gaza had, maar dat het nooit zo erg geweest is als sinds uw aankomst in België (CGVS, p. 2). Uit de medische documenten in verband met uw tandprobleem blijkt inderdaad dat u in België reeds behandeling zocht en gekregen heeft, alsook dat u in de toekomst nog afspraken heeft gepland staan (zie document 7). Echter, u verklaarde dat u geen operatie dient te ondergaan in verband met dit probleem (CGVS, p. 2). Verder moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u in Griekenland, na het verlaten van het centrum, in staat was om te functioneren zonder daadwerkelijke behandeling of follow-up voor uw medische problemen. Het CGVS gaat er daarom vanuit dat u bij terugkeer niet in een situatie van ernstige materiële deprivatie zult terechtkomen. Ook dient opnieuw te worden benadrukt dat u, afgezien van een eenmalig bezoek aan het ziekenhuis, waarbij u aangaf met niemand gesproken te hebben, en uw bezoek aan de apotheek, nauwelijks inspanningen heeft geleverd om medische zorg te verkrijgen (CGVS, p. 9). Bij de apotheek bent u er bovendien zonder problemen in geslaagd om de benodigde medicatie en zelf aan te schaffen voor uw huidprobleem (CGVS, p. 9). Het CGVS veronderstelt daarom dat u bij terugkeer behandeling of de nodige medicatie zou kunnen verkrijgen, mits u hiervoor de nodige moeite doet.

Wat betreft uw verklaring dat u psychologische hulp nodig heeft, gaf u tijdens het onderhoud aan dat u reeds 2 weken in afwachting bent van een afspraak bij de psycholoog (CGVS, p. 2). U verklaarde ook dat een vriendin slaappiddelen voor u had gekocht, maar gaf aan dat u deze nog niet genomen heeft (CGVS, p. 2). Er werd u gevraagd om nog eventuele bewijzen of attesten in verband met uw afspraken bij de psycholoog op te sturen (CGVS, p. 2). Het CGVS heeft echter tot op heden nog niets van u mogen ontvangen. Hoewel niet wordt betwist dat u in België mogelijks met mentale problemen kampt, zijn deze echter niet van die aard dat zij kunnen worden gekarakteriseerd als een bijzondere kwetsbaarheid. Zoals eerder aangegeven, blijkt uit uw verklaringen dat u in Griekenland in staat was om zelfstandig te functioneren en sociale contacten te leggen. Tijdens het onderhoud heeft u verder geen bewijs geleverd dat u in Griekenland, als begunstigde van internationale bescherming, geen toegang zou kunnen krijgen tot psychologische ondersteuning indien nodig. Ook tijdens het onderhoud op het CGVS heeft u zelf niet aangegeven dat u voor uw mentale problemen hulp heeft gezocht in Griekenland. Evenmin heeft u op de DVZ vermeld dat u psychologische hulp heeft gezocht in Griekenland (zie DVZ, bijkomende vragen M-status Griekenland). Gezien deze omstandigheden kan niet worden aangenomen dat u zich, vanwege uw psychologische situatie, niet zou kunnen handhaven bij een terugkeer naar Griekenland.

Zoals hierboven reeds vermeld, verklaarde u ook nooit over een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te hebben beschikt in Griekenland (CGVS, p. 7). Het Commissariaat-generaal wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooiën van deze procedures (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights , gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Deze informatie toont aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van toegang tot gratis gezondheidszorg, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece -

Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op : https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Wat het fiscaal registratienummer (AFM) betreft waarvan u beweerde dat u dit had (CGVS, p. 7), herinnert het Commissariaat-generaal eraan dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op: https://rsaegear.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Uit objectieve informatie blijkt echter dat "de AFM alleen wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt" (RSA/PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socioeconomic rights, maart 2024, p. 20: "the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the ADET and cannot be used until the ADET is renewed"). Gezien uw verblijfsvergunning niet verloopt voor 19 november 2026 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1), is de AFM ook geldig tot die datum. Zelfs als de verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te krijgen, blijft hij toegang houden tot de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van onroerend goed.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een eenmalige aanvaring met derden (CGVS, p. 7 en 9), moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen geen pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

U verklaarde dat u door uw Afghaanse werkgevers slecht werd behandeld en niet werd uitbetaald, waarna er problemen ontstonden (CGVS, p. 7). U gaf aan dat u samen met enkele vrienden door een groep van 15 Afghanen werd aangevallen, wat bij u tot verwondingen leidde (CGVS, p. 3 en 7). Na dit incident heeft u geen klacht ingediend bij de autoriteiten (CGVS, p. 9). Volgens uw verklaring deed u dit niet omdat de Griekse staat volgens u geen enkele vorm van hulp bood, waardoor u niet gemotiveerd was om de situatie aan te geven (CGVS, p. 9).

Om te beginnen wordt vastgesteld dat uw verklaringen over de aanval niet meer zijn dan louter blote beweringen. Hoewel u enkele foto's heeft voorgelegd als bewijs van de verwondingen die u zegt te hebben opgelopen (zie document 5), heeft u uw verklaringen niet verder kunnen onderbouwen of aannemelijk maken. Bovendien geven de foto's op zichzelf geen enkele informatie over de context of de oorzaak van de verwondingen. Om die reden hebben deze beelden geen enkele bewijskracht.

U gaf verder aan dat u vreest opnieuw problemen te hebben met deze personen bij een eventuele terugkeer naar Griekenland (CGVS, p. 9). U verklaarde dat u vlak voor uw vertrek uit Griekenland in Athene toevallig twee van hen was tegengekomen tijdens het winkelen (CGVS, p. 2). Op de vraag of er toen iets is voorgevallen, antwoordde u dat zij u benaderden en slechte dingen zeiden over u, maar verder niets deden omdat de politie in de buurt was (CGVS, p. 9). U verklaarde echter wel dat zij u nog hebben bedreigd (CGVS, p. 9). Sindsdien heeft u niets meer van hen vernomen, omdat u het huis niet meer veel verliet uit angst, aangezien u wist dat zij in de buurt woonden (CGVS, p. 9). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat deze personen op een afstand van maar liefst 5 uur van Athene verbleven; dat u hen dan bovendien toevallig zou zijn tegengekomen in een grootstad zoals Athene lijkt bij het haar gegrepen en doet toch twijfels rijzen bij de oprechtheid van uw verklaringen (CGVS, p. 7 en 9). Hoe dan ook, in dit geval blijven uw verklaringen over deze laatste ontmoeting en de bedreigingen onbewezen en dus louter beweringen. Aangezien er geen sprake is geweest van verder contact, zijn er geen aanwijzingen dat u bij een terugkeer naar Griekenland

opnieuw met deze individuen geconfronteerd zou worden. Bovendien staat het u vrij om u elders in Griekenland te vestigen.

Er is bijgevolg geen enkele reden waarom dit incident uw eventuele terugkeer naar Griekenland in de weg zou staan.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande analyse te wijzigen. De kopie van uw Palestijns paspoort, de UNRWA-kaart, de foto's i.v.m. de toestand in Gaza en de overlijdensakte van uw nonkel in Gaza (documenten 2, 2, 12 en 13) hebben enkel betrekking op uw identiteit en situatie in Gaza. Deze beslissing heeft daarop geen betrekking. De kopie van uw Griekse documenten toont aan dat u daadwerkelijk over een status beschikt in Griekenland (document 1). De foto's ter bewijs van uw problemen met de Afghaanse werkgevers werden hierboven reeds besproken. Met betrekking tot de foto's in verband met uw verblijf in Griekenland (document 6) waarmee u de slechte levensomstandigheden in Griekenland wilde aantonen, dient er te worden opgemerkt dat dit slechts een momentopname van uw verblijf in het land betreft, en bovendien onduidelijk is in welke omstandigheden de beelden werden genomen. Louter op basis van deze foto's kan er dus niet besloten worden dat u zich in Griekenland in een situatie van ernstige materiële deprivatie bevond, noch dat u in een dergelijke situatie zou terechtkomen bij een eventuele terugkeer. De bewijzen van de geldoverschrijving en de medische documenten in verband met de problemen aan uw tanden (documenten 4 en 7) werden hierboven reeds besproken. Wat betreft de door u voorgelegde foto's ter staving van uw huidproblemen en tandproblemen (documenten 8 en 9), wordt opgemerkt dat uw medische problemen op zich niet worden betwist. Echter, op basis van de beschikbare gegevens kan niet worden vastgesteld dat deze gezondheidsproblemen van die aard zijn dat u zich daardoor in Griekenland in een situatie van materiële deprivatie bevond, noch dat u bij een eventuele terugkeer in een dergelijke situatie terecht zou komen. Tenslotte diende u nog een document i.v.m. uw inburgeringscursus in België en uw bijlage 26 in (documenten 10 en 11). Dit werd niet besproken in deze beslissing.

Uw verdere opmerking over het onderhoud had uitsluitend betrekking op de datum van uw vertrek uit Gaza; deze wijziging is dan ook correct verwerkt in de beslissing (document 14).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en u bijgevolg niet naar Gaza mag worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 20 en volgende van de richtlijn van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van artikel 33 van de richtlijn van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), van de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie (hierna: het Handvest) en van de artikelen 3 en 13 van het Europees verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hij bespreekt hierbij zijn intrinsieke kwetsbaarheid en de algemene vervolging van Palestijnen afkomstig uit Gaza. Daarna wijst hij op de algemene informatie over begunstigten van internationale bescherming. Verder zet hij op omvattende wijze een betoog uiteen over zijn situatie in Griekenland. Verzoeker wijst hierbij op racisme, discriminatie en het gebrek aan toegang tot het gerecht, de situatie in de Griekse opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming, de huisvesting, de toegang tot de arbeidsmarkt, de sociale zekerheid, de gezondheidszorg en de toegang tot het grondgebied. Tot slot benadrukt verzoeker zijn situatie in Griekenland betreffende de toegang tot de basisvoorzieningen. Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar algemene landeninformatie, rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 17 september 2025 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarbij wordt gewezen op volgende rapporten waarnaar een internetlink wordt toegevoegd:

- "Country Report: Greece. Update 2023", gepubliceerd door AIDA/ECRE, van 24 juni 2024;
- "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, van juni 2022;
- "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, van september 2024;
- "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic Rights", gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, van maart 2024;
- "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", gepubliceerd door RSA, van april 2025;
- "Communication on the status of migration management in mainland Greece", gepubliceerd door de Europese Commissie, van 4 april 2025;
- "COI FOCUS GRECE Aide aux migrants", gepubliceerd door Cedoca, van 25 juli 2025.

2.2.2. Verzoeker brengt op 19 september 2025 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- een attest van het Rode Kruis, CARDA van 17 september 2025;
- een aanwezigheidsattest van het Rode Kruis, CARDA van 17 september 2025;
- een aanwezigheidsattest van PROMO JEUNES AMO van 18 september 2025.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop.

2.3.2. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient."

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

"3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]"

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende concrete motieven in de bestreden beslissing:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U gaf tijdens het onderhoud aan dat u te kampen heeft met problemen aan uw tanden (CGVS, p. 2). U bent hiervoor in behandeling bij de tandarts in België (CGVS, p. 2). U gaf daarnaast aan psychologische problemen te hebben en zei tijdens het onderhoud dat u wacht op een afspraak met de psycholoog (CGVS, p. 2). Dat u (mentale) gezondheidsproblemen zou hebben en hiervoor reeds behandeling zocht, wordt op zich niet betwist. Er dient echter te worden opgemerkt dat er op basis van uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u, ten gevolge van uw mentale of algemene medische situatie, niet in staat zou zijn deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Wat betreft de problemen aan uw tanden, bent u inmiddels één keer langs geweest bij de tandarts en zei dat u in de toekomst nog een afspraak heeft gepland (CGVS, p. 2). U verklaarde geen operatie nodig te hebben (CGVS, p. 2). Op de DVZ gaf u verder geen blijk van bijzondere procedurele noden (zie DVZ, vragenlijst 'bijzondere procedurele noden'). U werd er tijdens uw persoonlijk onderhoud op gewezen dat u om pauzes kon vragen indien nodig (CGVS p. 2). U bleek doorheen uw persoonlijk onderhoud ook in staat om op coherente wijze antwoord te geven op de gestelde vragen. Redelijkerwijze kan er dus vanuit gegaan worden dat u in staat was te voldoen aan uw verplichtingen en op volwaardige wijze kon deelnemen aan uw asielprocedure. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker betoogt dat hij beschouwd moet worden als kwetsbaar gelet op zijn mentale toestand, de stress verbonden aan wat hij in Griekenland heeft meegemaakt en het feit dat hij een Palestijnse man uit Gaza is.

Verzoeker benadrukt dat hij geconfronteerd werd met de immense stress in verband met het lot van zijn familie in Gaza. Hij beklemtoont dat hij heel wat familieleden verloren is en zijn oom en neef vermoord werden. Verzoeker betoogt dat heel de situatie uiteraard heel erg zwaar weegt op hem en daar de stress die onderhavige beslissing met zich meebrengt er nog bij komt. Verzoeker vervolgt dat het gegeven dat hij op heden nog niet psychologisch opgevolgd kan worden, geen afbreuk doet aan zijn kwetsbaarheid. Hij stelt dat er immers rekening gehouden dient te worden met de moeilijkheden voor verzoekers om internationale bescherming betreffende de toegang tot psychologen. Hij stelt dat het voor een verzoeker om internationale bescherming gemakkelijker is toegang te krijgen tot een huisarts of een specialist dan tot een psycholoog of psychiater vanwege specifieke belemmeringen die door de Hoge Gezondheidsraad worden benadrukt in een rapport van september 2024. Verzoeker vervolgt dat om met zijn enorme stress te kunnen omgaan hij opnieuw contact opnam met zijn sociaal assistenten teneinde een afspraak te kunnen krijgen met de psychiater van het centrum. Daarnaast brengt verzoeker middels zijn aanvullende nota verschillende stukken bij aangaande zijn psychologische opvolging.

De Raad moet in casu vaststellen dat uit de voorliggende stukken geenszins blijkt dat verzoeker ten tijde van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) of tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen of bewijsstukken voor te leggen. De Raad merkt vooreerst op dat uit de verwijzingen naar algemene informatie rond de verwoestende impact van het conflict in Gaza op de psychische gezondheid van Palestijnen in ballingschap alsook naar rechtspraak die overigens geen precedentenwerking kent in België geenszins concreet kan worden vastgesteld dat verzoekers psychologische staat een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen. Hoewel uit de bijkomende stukken van het Rode Kruis/CARDA die verzoeker middels zijn aanvullende nota heeft bijbracht, blijkt dat hij driemaal een gesprek had ter evaluatie van zijn mentale toestand met het oog op een eventueel verblijf in het CARDA en hoewel uit het attest van Promo Jeunes Amo van 18 september 2025 blijkt dat verzoeker suïcidale ideeën en gedachten heeft, hij chronische spierpijn heeft, hij een ernstige vorm van posttraumatische stress en angst heeft, hij een gevoel van eenzaamheid en een overweldigende isolement ervaart en hij nood heeft aan een medische en psychologische hulp, moet de Raad vaststellen dat ondanks dat wordt aangegeven dat er nood is aan een opvolging, nergens een diagnose wordt gesteld en de opgesomde symptomen in de neergelegde stukken gebaseerd zijn op de verklaringen en eigen gedragingen van verzoeker zonder dat uit de voorliggende stukken kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op de eigen verklaringen van verzoeker ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd. Hoe dan ook merkt de Raad op dat uit de neergelegde medische documenten niet kan blijken dat verzoeker aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat hij lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat hij ten gevolge van zijn psychische of medische problemen niet bij machte was om zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

Uit niets in de weergave van zijn persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker niet in staat was om op adequate wijze en volwaardig deel te nemen aan de asielprocedure. De Raad treedt hierbij de concrete bevindingen van verweerder bij waaruit blijkt dat er zich geen noemenswaardige problemen voordeden tijdens het onderhoud en verzoeker geen problemen ondervond om zijn verklaringen uitgebreid en gedetailleerd uiteen te zetten en concreet te antwoorden op de gestelde vragen. Verzoeker stelde de tolk en de vragen goed te hebben begrepen en had geen toevoegingen (persoonlijk onderhoud, p.9-10).

Hierbij wordt aangestipt dat rekening houdend met haar bevindingen een psycholoog vermoedens kan hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en zich hiervoor dient te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

Met betrekking tot verzoekers betoog inzake een bijzondere kwetsbaarheid waardoor hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes bij terugkeer naar Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen, kan dienstig verwezen worden naar de vaststellingen onder 2.3.5. (infra).

2.3.5. Artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

2.3.5.1. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in Griekenland een internationale beschermingsstatus werd toegekend op 20 november 2023, meer bepaald de vluchtelingenstatus, en een verblijfsvergunning heeft ontvangen die drie jaar geldig is tot 19 november 2026. Deze gegevens worden in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Waar verzoeker opmerkt dat hij enkel nog een kopie heeft van zijn Griekse verblijfsdocumenten en stelt nooit een AMKA te hebben gehad, wijst de Raad op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Verder heeft u niets gedaan met uw fiscaalregistratienummer (AFM) of sociale zekerheidsnummer (AMKA), om op die manier uw rechten op medische zorg en andere zaken te laten gelden (CGVS, p. 7). U verklaarde dat pas twee dagen voor uw vertrek uit Griekenland op de hoogte was van deze zaken en herhaalde dat er geen hulp bestaat in Griekenland (CGVS, p. 7). Op de vraag of u deze nummers nog trachtte aan te vragen, antwoordde u opnieuw dat u na uw problemen met de Afghanen reeds besloten had om Griekenland te verlaten en gewoon weg wilde vluchten uit het land (CGVS, p. 7). Er kan met andere woorden bezwaarlijk gesteld worden dat u uw rechten als begunstigde van internationale bescherming niet kón laten gelden in Griekenland. U koos er immers zelf bewust voor dit niet te doen.

(...)

Zoals hierboven reeds vermeld, verklaarde u ook nooit over een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te hebben beschikt in Griekenland (CGVS, p. 7). Het Commissariaat-generaal wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooiën van deze procedures (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights , gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf). Deze informatie toont aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van toegang tot gratis gezondheidszorg, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op : https://migrant-integration.e.c.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf). Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. Wat het fiscaal registratienummer (AFM) betreft waarvan u beweerde dat u dit had (CGVS, p. 7), herinnert het Commissariaat-generaal eraan dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Uit objectieve informatie blijkt echter dat "de AFM alleen wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt" (RSA/PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socioeconomic rights , maart 2024, p. 20: " the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the ADET and cannot be used until the ADET is renewed"). Gezien uw verblijfsvergunning niet verloopt voor 19 november 2026 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1), is de AFM ook geldig tot die datum. Zelfs als

de verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te krijgen, blijft hij toegang houden tot de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van onroerend goed..”

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande concrete motieven te ontcrachten.

Voor zover verzoeker niet langer over de originele documenten zou beschikken, bevindt hij zich evenwel niet in de situatie van een statushouder in Griekenland wiens verblijfsvergunning en reisdocument verstreken zijn. Immers blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker een verblijfskaart verkreeg die drie jaar geldig is, wat overeenstemt met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, juni 2022, p. 11 en van september 2024, p. 14). Er ligt verder geenszins enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat de Griekse verblijfsvergunning van verzoeker, die in 2023 in Griekenland werd erkend als vluchteling, thans zou zijn verstreken.

Nog daargelaten dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de eventuele moeilijkheden die voor hem zouden kunnen voortvloeien uit het feit dat hij niet langer over het originele Griekse verblijfs- en reisdocument beschikt, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om een duplicaat van deze documenten te verkrijgen.

Verzoeker maakt in dit verband geenszins aannemelijk dat de procedure om een duplicaat van een geldige verblijfsvergunning na diefstal of verlies aan te vragen op dezelfde wijze verloopt als de procedure om de verblijfsvergunning te hernieuwen.

In casu wordt onderstreept dat verzoeker - die na 31 december 2020 een beschermingsverzoek in Griekenland indiende waardoor hij in principe dus een AFM moet hebben ontvangen (“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, september 2024, p. 20) waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning - nog kan beschikken over een geldige verblijfsvergunning in Griekenland en zijn AMKA zodoende ook nog geldig is.

Hierbij wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bijbrengt die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

Uit het enkele feit dat hij niet langer woonachtig is in Griekenland, kan niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatuut omwille van een afwezigheid of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen.

Het louter in vraag stellen of stellen dat er geen garantie is dat hij bij terugkeer nog internationale bescherming geniet, volstaat niet.

Aangezien, gelet op het bovenstaande en onderstaande vaststellingen mee in acht genomen, verzoekers internationale beschermingsstatus in Griekenland alsook zijn verblijfsvergunning nog steeds geldig zijn, wijst niets erop dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland en dat hij er de zijn verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

2.3.5.2. In dit kader brengt de Raad voorts in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte volgt uit de rechtspraak van het Hof dat zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand, zoals een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, op zich voor deze asielzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet worden onderzocht (HvJ 16 februari 2017, C-578/16, C.K. e.a. t. Slovenië, ptn. 73-74). Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op verzoekers die een beschermingsverzoek hebben ingediend en in casu verzoeker een persoon is die al internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, moet in dezen worden aangestipt dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met dit artikel strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, pt. 87 of Jawo, pt. 88). Bijgevolg is voormelde rechtspraak eveneens relevant voor personen die al internationale bescherming hebben gekregen

2.3.5.3. Verzoeker betoogt dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een naadloze integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfs-vergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumenten (zoals ziektekostenverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en onderwijs, toegang tot huisvesting en het algemene gebrek aan sociale huisvesting in Griekenland.

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 4-6, 20 en 22). Zeker wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokkenen meedeelt.

Vervolgens moet binnen de zes maanden per e-mail een afspraak worden gemaakt met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 5-17).

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM (fiscaal nummer) aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Wanneer internationale bescherming wordt verleend, gaat deze AFM mee over naar de ADET. Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben bekomen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 20-21).

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *"een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt"*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen, geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. Statushouders kunnen hun AMKA-nummer alleen activeren door het voorleggen van een bewijs van woonplaats en een arbeidscontract of een wervingscertificaat/intentieverklaring dat is geupload naar het informatiesysteem van het ministerie van Arbeid (*"ERGANI"*), als bewijs van adres. De Griekse wet behandelt statushouders dus anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. Statushouders die geen arbeidscontract of intentieverklaring van een werkgever kunnen voorleggen, kunnen geen actieve AMKA verkrijgen en worden volledig uitgesloten van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie voor Asiel en Migratie heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe nog niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een *"geldige"* verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie infra) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA. (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 22-24; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22).

Uit het geheel van de landeninformatie volgt dat statushouders zich in Griekenland in een nog meer precare situatie bevinden dan verzoekers om internationale bescherming en dat de huisvestings-mogelijkheden voor statushouders zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden.

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de IOM met de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Vanaf 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie voor Asiel en Migratie. Het HELIOS project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024. Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+ project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen.

Het HELIOS +-programma biedt op zich geen huisvesting maar de diensten die aan statushouders onder dit nieuwe integratieprogramma worden verleend, blijven vergelijkbaar, met name wat betreft huursubsidies, taaltrainingen en integratielessen. Wel wordt meer aandacht besteed aan inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. Integratiesteun wordt verleend voor een periode tot 12 maanden en inschrijving is mogelijk tot twee jaar na de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Er is evenwel een bezorgdheid dat dit nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 29-30).

Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor statushouders in Griekenland zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te verkrijgen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 32).

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET en een geldige AMKA. Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werk-nemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheids-statistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 270-271).

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie. De Europese

Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen na verlening van internationale bescherming. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders de facto worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 273-274).

Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze de facto uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25-27).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan voldaan moet worden. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet credentials, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 27-28).

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks het gunstige wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben belemmeringen bij de toegang tot een AMKA directe gevolgen voor de toegang van statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland, omdat ze hen uitsluiten van elke essentiële behandeling die niet wordt beschouwd als spoedeisende gezondheidszorg. Statushouders met een AMKA die niet verzekerd zijn, hebben niet langer toegang tot medicatie of onderzoeken door particuliere dokters.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks of Engels en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35; *“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 275-277).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asiendienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244-246; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244).

Gelet op het volume kan het registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure enkele maanden duren. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij de facto in een precarie situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan

(*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 10-13). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat eind 2024 bij de Griekse asiendienst in behandeling was, bedroeg 5.311, d.w.z. een stijging van 32% ten opzichte van 4.029 op 16 februari 2024. Bijna 40% van de ADET-verlengingsaanvragen was eind 2024 al meer dan zes maanden in behandeling. Volgens cijfers die de Griekse asiendienst in februari 2025 heeft verstrekt, is het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is, gedaald van 4.029 op 16 februari 2024 tot 2.621 op 11 februari 2025. Daarvan dienden er nog 13 te worden geüpload, 239 moesten worden toegewezen aan een dossierbehandelaar en 2369 waren in behandeling (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 8-9).

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kan de statushouders wel een “certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus” of een “certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming” verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten worden door de Griekse autoriteiten niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Hierdoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten noch kunnen ze juridische vertegenwoordiging aanvragen. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. Dit is in tegenspraak met wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 15-16; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19). Ook wordt hun toegang tot een advocaat hierdoor bemoeilijkt. De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden qua huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor januari 2020, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Wegens de grote achterstand heeft een groot aantal statushouders gedurende meer dan een jaar geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 247).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken

kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lange duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer preciaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift op de moeilijke situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Hij meent een bijzondere kwetsbaarheid te vertonen en volhardt in zijn verklaringen aangaande zijn ervaringen in Griekenland en wijst op algemene landeninformatie aangaande de situatie van statushouders in Griekenland die volgens hem een ernstig risico uitmaken op onmenselijke of vernederende behandeling.

De vraag die thans rijst is of verzoeker bij terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling.

2.3.5.4. Te dezen wordt in de bestreden beslissing inzake verzoekers concrete situatie met reden als volgt gemotiveerd:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties - u verklaarde dat u in het gesloten kamp op Kos was bedreigd en aangevallen door een politieagent (CGVS, p. 9) -, moet worden opgemerkt dat deze feiten, hoewel laakbaar, zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en

beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard. Om te beginnen dient er te worden opgemerkt dat u voldoende zelfredzaamheid vertoonde in Griekenland. Na het verkrijgen van uw beslissing, verliet u het centrum eind januari 2024 en reisde u samen met uw vrienden naar Athene, waar u enkele dagen onderdak vond in een hotel (CGVS, p. 6-7). Eén van uw vrienden vond werk voor Afghaanse werkgevers op een plek op 5 uur met de bus van Athene en vroeg u of u er ook wilde werken (CGVS, p. 7). U accepteerde dit en kocht uw tickets om er heen te reizen (CGVS, p. 7). U werkte ongeveer de hele maand februari voor deze Afghaanse werkgevers (CGVS, p. 7). U kreeg er zowel geld om te voorzien in uw levensonderhoud als onderdak aangeboden (CGVS, p. 7). Tijdens deze periode slaagde u er ook in om de nodige documenten te verkrijgen waarop u, conform de u toegekende status, recht had en die u de toegang verschaffen tot verschillende basisvoorzieningen, waaronder uw verblijfsvergunning of ADET en reisdocument (CGVS, p. 6-7). Zo verklaarde u dat u beide documenten op hetzelfde moment aanvraagde (CGVS, p. 7). Vervolgens boekte u uw reis naar Thessaloniki om eerst uw reispaspoort te gaan ophalen (CGVS, p. 6-8). Daar sliep u in een collectieve woning, waar u 15 euro betaalde per nacht (CGVS, p. 8). U keerde nadien, via Athene, terug naar het werk bij de Afghanen (CGVS, p. 8). Toen u problemen kreeg met de Afghaanse werkgevers, besloot u om het land te verlaten en reisde u door naar Athene, waar u onderdak vond bij een familielid van u (CGVS, p. 7-8). U was in staat om bij te leggen voor de huur (CGVS, p. 8). In Athene bereidde u uw reis naar België voor door met het geld van dit familielid, evenals met uw eigen middelen, een aantal spullen zoals een koffer en kleding te gaan kopen (CGVS, p. 7). Daarna reisde u door naar Kreta, waar u via een vriend die daar verbleef opnieuw werk vond (CGVS, p. 8). Uiteindelijk werkte u slechts 2 à 3 dagen in het onderhoud van hotels voor een Griekse werkgever wegens het slechte weer daar. Uw verblijfplaats werd geregeld via vrienden ter plaatse (CGVS, p. 8). Dan keerde u opnieuw terug naar uw familielid in Athene (CGVS, p. 8). Ongeveer 10 dagen later na het verkrijgen van uw reisdocument keerde u vanuit Athene terug naar het eiland Kos om ook uw ADET te gaan ophalen (CGVS, p. 6-7). Uw laatste dagen in Griekenland bracht u door bij uw familielid in Athene, waar u op eigen houtje uw reis naar België regelde (CGVS, p. 8-9). U betaalde ook zelf voor de reis (CGVS, p. 9). Ten slotte moet opgemerkt dat u in staat was om via een vriend die als tolk optrad en met behulp van een vertaalapp medicijnen bij de apotheek te verkrijgen voor uw allergie of huidprobleem (CGVS, p. 9). Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, huisvesting en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Met betrekking tot uw verklaring dat er weinig werkgelegenheid is in Griekenland en dat de werkomstandigheden in Griekenland slecht waren (CGVS, p. 7-8), dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw verblijf in Griekenland slechts twee jobs hebt uitgeoefend. Na het verlaten van het kamp op Kos eind januari 2024, vond u vrijwel meteen werk voor Afghaanse werkgevers op een plek op 5 uur afstand van Athene (CGVS, p. 7). Daar werkte u de hele maand februari 2024 (CGVS, p. 7). Aangezien u problemen kreeg met deze werkgevers, had u daar toen al besloten om Griekenland te verlaten (CGVS, p. 7-8). Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u zich nadien voornamelijk heeft beziggehouden met uw voorbereidingen om het land te verlaten. Het is bijgevolg duidelijk dat u geen enkele bijkomende poging hebt ondernomen om werk in de officiële sector te vinden. Toen u werd gevraagd welke pogingen u heeft ondernomen om naar ander werk te zoeken in Griekenland, antwoordde u vaag dat u het geprobeerd had en zei naast de kwestie dat het niet veilig is in Griekenland (CGVS, p. 8). Wanneer de vraag opnieuw werd gesteld, zei u dat u nadien nog werk vond via een vriend op Kreta, maar dat u dit slechts 2 of 3 dagen had gedaan - omdat het slechte weer er de mogelijkheid aan werk beïnvloedt - alvorens weer terug te keren naar Athene (CGVS, p. 8). U verklaarde dat er te weinig werk is in Griekenland tijdens de

winter of als het regent (CGVS, p. 8). Echter, gevraagd welke andere pogingen u nog ondernomen heeft om werk te zoeken, verklaarde u dat dit alles was en gaf u zelf aan dat u na de problemen met de Afghaanse werkgevers al besloten had om het land te verlaten (CGVS, p. 8). Toen u de vraag gesteld werd of u zich ooit bij een organisatie voor vluchtelingen was gaan informeren om u te helpen in uw levensonderhoud of bij het vinden van werk of accommodatie, verklaarde u dat het niet mogelijk is om dergelijke organisaties te bereiken en stelde u dat vluchtelingen, na het verkrijgen van de beslissing, aan hun lot worden overgelaten (CGVS, p. 8). Op de vraag of u zich ooit bij de Griekse overheid informeerde in verband met werk of accommodatie, stelde u opnieuw dat dit onmogelijk is daar de politie in Griekenland volgens u racistisch en discriminerend is (CGVS, p. 8). U werd ook de vraag gesteld of u ooit bij een interimkantoor bent langs geweest, maar ook daar was uw antwoord negatief (CGVS, p. 8). Door uw antwoorden blokt u werkelijk elke inspanning of mogelijkheid af om zelf actief op zoek te gaan naar werk in Griekenland. Hoewel u stelde dat men, zelfs wanneer men de Griekse taal leert, nog steeds moeilijkheden ondervindt, moet hierbij worden opgemerkt dat u zelf geen enkele moeite heeft gedaan om de taal te leren (CGVS, p. 8). U gaf aan dat dergelijke scholen niet bestaan, dat u hiervan niet op de hoogte was, en herhaalde dat er in Griekenland geen steun of begeleiding wordt geboden door de staat (CGVS, p. 8). Deze verklaring kan niet worden gevolgd. Bovendien moet worden opgemerkt dat u zich duidelijk bewust bent van het belang van het leren van de taal in een land om werk te vinden. U gaf immers zelf aan dat u het tijdens uw werk in België in het begin moeilijk had door de taalbarrière, en dat u daarom besloot om naar school te gaan en de taal te leren (CGVS, p. 2). Ondanks uw verklaring dat dergelijke mogelijkheden niet bestaan in Griekenland, had u - als u dit werkelijk had gewild - meer moeite kunnen doen om Grieks te leren en zo uw mogelijkheden op werk te vergroten. Daarnaast moet worden opgemerkt dat u tijdens uw verblijf in Griekenland steeds in staat was om onderdak te vinden via uw werk, vrienden of uw familie (CGVS, p. 7-8). Wat betreft het vinden van een andere meer duurzame woning heeft u echter, zoals hierboven aangetoond, ook beperkte stappen ondernomen. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u, zowel bij een eventuele terugkeer naar Griekenland, als in het algemeen, niet volledig op uzelf bent aangewezen voor uw levensonderhoud. (...) In Griekenland zelf werd u enkele keren financieel ondersteund door uw tante in Zweden (CGVS, p. 4). U verklaarde dat u haar bij aankomst om hulp vroeg omdat u geen geld had, en met het bedrag dat ze opstuurde kleren kon kopen (CGVS, p. 4). Dankzij de hulp van uw tante kon u ook terugkeren naar Kos om uw ADET op te halen (CGVS, p. 4). Daarnaast verklaarde u een tijdje te hebben verbleven bij een familielid in Athene, waarvan u ook financiële ondersteuning kreeg (CGVS, p. 4-5). U heeft verschillende documenten in verband met de geldtransactie voorgelegd (zie document 4). In België verklaarde u ook een Marokkaanse familie te kennen die u af en toe hulp biedt (CGVS, p. 4). Het feit dat u momenteel waarschijnlijk niet meer in dezelfde mate financieel ondersteund wordt als tijdens uw verblijf in Griekenland, aangezien u tracht om hier op zelfstandige wijze te leven door te taal te leren en geld te verdienen (CGVS, p. 2 en 4), betekent niet dat uw familieleden u niet opnieuw zouden kunnen steunen bij een eventuele terugkeer naar Griekenland. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw reis en verblijf in Griekenland een sociaal netwerk had en in staat was om sociale contacten te leggen. Zo verklaarde u dat u via uw vader in contact kwam met verschillende Palestijnse jongeren in Turkije, die net zoals u verder wilden reizen richting Griekenland (CGVS, p. 5). Samen met hen verbleef u in een hotel in Marmaris in afwachting van uw vertrek naar Griekenland en vervolgens bent u samen verder gereisd (CGVS, p. 5-6). Ook in Griekenland kende u verschillende personen, onder meer uit Gaza. Zo had u het over uw vrienden uit het centrum, waarmee u, nadat u het centrum diende te verlaten, naar Athene reisde (CGVS, p. 6). U verklaarde dat zij familie hadden in Griekenland waarvan ze geld ontvingen (CGVS, p. 6). Daarmee kochten ze kleren voor u aangezien u het koud had (CGVS, p. 6). U verbleef samen met hen enkele dagen in een hotel in Athene (CGVS, p. 7). Vervolgens vond u, via een vriend, werk op 5 uur afstand van Athene (CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u verschillende vrienden had op Kreta (CGVS, p. 8). U verklaarde bovendien dat sommige van uw vrienden al reeds enige tijd in Griekenland waren (CGVS, p. 7). Ondanks uw verklaring dat u geen contact meer heeft met deze personen, toont het bovenstaande aan dat u, bij een eventuele terugkeer naar Griekenland, niet volledig op uzelf zou zijn aangewezen en opnieuw in staat zou zijn om gemakkelijk nieuwe contacten te leggen (CGVS, p. 7). Ook uw reis van Gaza naar Griekenland en verder door Europa duidt op een zekere mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Samen met de hulp van uw vader regelde u uw vertrek uit Gaza (CGVS, p. 5). U betaalde 350 dollar hiervoor (CGVS, p. 5). In Turkije leerde u, via uw vader, verschillende Palestijnse jongeren kennen die ook richting Griekenland wilden vertrekken (CGVS, p. 5). Via hen kon u onderdak en een smokkelaar regelen (CGVS, p. 5). U betaalde ongeveer 2.000 euro aan de smokkelaar, met het geld dat uw familie u opstuurde vanuit Gaza (CGVS, p. 6). Verder blijkt uit uw activiteiten in België dat u ook hier zelfstandig bent. Zo werkte u gedurende een korte periode in Luik, maar besloot vanwege de taalbarrière om de Franse taal te gaan leren op school (CGVS, p. 2-3). Momenteel volgt u driemaal per week Franse les (CGVS, p. 3). U gaf ook aan op eigen houtje Engels te leren, en zei dat u zich ingeschreven heeft om binnenkort een cursus inburgering te gaan volgen (CGVS, p. 3). De vraag dringt zich op waarom u de Engelse taal dan niet eerder trachtte aan te leren, zodat u ook daarmee in Griekenland al een eindje op weg kon om u verstaanbaar te maken. U legde hier een bewijs van voor tijdens het onderhoud (zie document 10). Verder verklaarde u in het centrum deel te nemen aan verschillende activiteiten en doet u regelmatig aan sport in België (CGVS, p. 3 en 6). U beschouwd zichzelf als een sportieve jongeman (CGVS, p. 6). Ten slotte verklaarde u ook enkele vrienden te hebben in België (CGVS, p. 3). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u niet

de intentie had om een duurzaam leven uit te bouwen in Griekenland. Zo verklaarde u op de DVZ dat u reeds in Gaza besloten had om naar België te komen (Vragenlijst CGVS, verklaring DVZ, vraag 5). Tijdens het onderhoud op het CGVS verklaarde u bovendien dat u van mening was dat de enige goede oplossing tijdens uw verblijf in Turkije erin bestond om naar België te komen (CGVS, p. 5). Zoals hierboven reeds aangehaald, verklaarde u ook dat u, na uw problemen met de Afghaanse werkgevers, besloten had om het land te verlaten (CGVS, p. 7). Het ophalen van uw Griekse documenten was met andere woorden enkel met die intentie bedoeld (CGVS, p. 7). Zo vertelde u dat u uw reisdocument in Thessaloniki ging ophalen, en uw ADET 10 dagen later, op 5 maart 2024 (CGVS, p. 7). Slechts een paar dagen later bent u vertrokken naar België (CGVS, p. 7).

(...)

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland verklaarde u in het gesloten centrum waar u verbleef te zijn behandeld voor uw problemen aan uw tanden en uw allergie of huidproblemen (CGVS, p. 9). U verklaarde dat u door de politie in het kamp naar de arts werd begeleid en dat deze laatste u ook medicijnen had gegeven (CGVS, p. 9). Gevraagd of u nog medische hulp heeft gezocht na het verlaten van het centrum, antwoordde u dat u vanwege uw allergie naar het ziekenhuis ging, maar dat u, omdat het er te druk was, het ziekenhuis verliet en vervolgens naar een apotheek ging om daar medicijnen te verkrijgen, waarmee u alweer was geholpen (CGVS, p. 9). U vertelde dat uw tante in Egypte u aanraadde om een specifieke zalf voor uw allergie te kopen en dat u haar advies had opgevolgd (CGVS, p. 9). Uw verklaring dat u in Griekenland geen medische steun heeft ontvangen, wordt tegengesproken door uw eigen verklaring dat u in het ziekenhuis met niemand heeft gesproken en er besloot om weg te gaan omdat u het daar te lawaaiig vond (CGVS, p. 9). U koos er zelf voor om naar de apotheek te gaan (CGVS, p. 9). U gaf bovendien aan dat u, afgezien van het bezoek aan de apotheek in verband met uw allergie, geen verdere medische hulp heeft gezocht, ook niet voor uw tandproblemen, omdat dit te duur zou zijn en u het benodigde geld niet had (CGVS, p. 9). Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat u blijkbaar wel over voldoende middelen beschikte om onder andere uw reis naar België te bekostigen. De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw medische en mentale gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Wat betreft uw huidige gezondheidstoestand gaf u aan dat u geen last meer heeft van uw allergie of huidproblemen (CGVS, p. 9). Buiten het probleem aan uw tanden gaf u aan verder geen medische problemen meer te hebben (CGVS, p. 2). In verband met uw tanden, verklaarde u één keer te zijn langs geweest bij een tandarts in België en zei dat u in de toekomst nog afspraken heeft gepland (CGVS, p. 2). U verklaarde dat u dit probleem ook in Gaza had, maar dat het nooit zo erg geweest is als sinds uw aankomst in België (CGVS, p. 2). Uit de medische documenten in verband met uw tandprobleem blijkt inderdaad dat u in België reeds behandeling zocht en gekregen heeft, alsook dat u in de toekomst nog afspraken heeft gepland staan (zie document 7). Echter, u verklaarde dat u geen operatie dient te ondergaan in verband met dit probleem (CGVS, p. 2). Verder moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u in Griekenland, na het verlaten van het centrum, in staat was om te functioneren zonder daadwerkelijke behandeling of follow-up voor uw medische problemen. Het CGVS gaat er daarom vanuit dat u bij terugkeer niet in een situatie van ernstige materiële deprivatie zult terechtkomen. Ook dient opnieuw te worden benadrukt dat u, afgezien van een eenmalig bezoek aan het ziekenhuis, waarbij u aangaf met niemand gesproken te hebben, en uw bezoek aan de apotheek, nauwelijks inspanningen heeft geleverd om medische zorg te verkrijgen (CGVS, p. 9). Bij de apotheek bent u er bovendien zonder problemen in geslaagd om de benodigde medicatie en zalf aan te schaffen voor uw huidprobleem (CGVS, p. 9). Het CGVS veronderstelt daarom dat u bij terugkeer behandeling of de nodige medicatie zou kunnen verkrijgen, mits u hiervoor de nodige moeite doet. Wat betreft uw verklaring dat u psychologische hulp nodig heeft, gaf u tijdens het onderhoud aan dat u reeds 2 weken in afwachting bent van een afspraak bij de psycholoog (CGVS, p. 2). U verklaarde ook dat een vriendin slaapmiddelen voor u had gekocht, maar gaf aan dat u deze nog niet genomen heeft (CGVS, p. 2). Er werd u gevraagd om nog eventuele bewijzen of attesten in verband met uw afspraken bij de psycholoog op te sturen (CGVS, p. 2). Het CGVS heeft echter tot op heden nog niets van u mogen ontvangen. Hoewel niet wordt betwist dat u in België mogelijks met mentale problemen kampt, zijn deze echter niet van die aard dat zij kunnen worden gekarakteriseerd als een bijzondere kwetsbaarheid. Zoals eerder aangegeven, blijkt uit uw verklaringen dat u in Griekenland in staat was om zelfstandig te functioneren en sociale contacten te leggen. Tijdens het onderhoud heeft u verder geen bewijs geleverd dat u in Griekenland, als begunstigde van internationale bescherming, geen toegang zou kunnen krijgen tot psychologische ondersteuning indien nodig. Ook tijdens het onderhoud op het CGVS heeft u zelf niet aangegeven dat u voor uw mentale problemen hulp heeft gezocht in Griekenland. Evenmin heeft u op de DVZ vermeld dat u psychologische hulp heeft gezocht in Griekenland (zie DVZ, bijkomende vragen M-status Griekenland). Gezien deze omstandigheden kan niet worden aangenomen dat u zich, vanwege uw psychologische situatie, niet zou kunnen handhaven bij een terugkeer naar Griekenland.

(...)

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een eenmalige aanvaring met derden (CGVS, p. 7 en 9), moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen geen pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. U verklaarde dat u door uw Afghaanse werkgevers slecht werd behandeld en niet werd uitbetaald, waarna er problemen ontstonden (CGVS, p. 7). U gaf aan dat u samen met enkele vrienden door een groep van 15 Afghanen werd aangevallen, wat bij u tot verwondingen leidde (CGVS, p. 3 en 7). Na dit incident heeft u geen klacht ingediend bij de autoriteiten (CGVS, p. 9). Volgens uw verklaring deed u dit niet omdat de Griekse staat volgens u geen enkele vorm van hulp bood, waardoor u niet gemotiveerd was om de situatie aan te geven (CGVS, p. 9). Om te beginnen wordt vastgesteld dat uw verklaringen over de aanval niet meer zijn dan louter blote beweringen. Hoewel u enkele foto's heeft voorgelegd als bewijs van de verwondingen die u zegt te hebben opgelopen (zie document 5), heeft u uw verklaringen niet verder kunnen onderbouwen of aannemelijk maken. Bovendien geven de foto's op zichzelf geen enkele informatie over de context of de oorzaak van de verwondingen. Om die reden hebben deze beelden geen enkele bewijskracht. U gaf verder aan dat u vreest opnieuw problemen te hebben met deze personen bij een eventuele terugkeer naar Griekenland (CGVS, p. 9). U verklaarde dat u vlak voor uw vertrek uit Griekenland in Athene toevallig twee van hen was tegengekomen tijdens het winkelen (CGVS, p. 2). Op de vraag of er toen iets is voorgevallen, antwoordde u dat zij u benaderden en slechte dingen zeiden over u, maar verder niets deden omdat de politie in de buurt was (CGVS, p. 9). U verklaarde echter wel dat zij u nog hebben bedreigd (CGVS, p. 9). Sindsdien heeft u niets meer van hen vernomen, omdat u het huis niet meer veel verliet uit angst, aangezien u wist dat zij in de buurt woonden (CGVS, p. 9). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat deze personen op een afstand van maar liefst 5 uur van Athene verbleven; dat u hen dan bovendien toevallig zou zijn tegengekomen in een grootstad zoals Athene lijkt bij het haar gegrepen en doet toch twijfels rijzen bij de oprechtheid van uw verklaringen (CGVS, p. 7 en 9). Hoe dan ook, in dit geval blijven uw verklaringen over deze laatste ontmoeting en de bedreigingen onbewezen en dus louter beweringen. Aangezien er geen sprake is geweest van verder contact, zijn er geen aanwijzingen dat u bij een terugkeer naar Griekenland opnieuw met deze individuen geconfronteerd zou worden. Bovendien staat het u vrij om u elders in Griekenland te vestigen. Er is bijgevolg geen enkele reden waarom dit incident uw eventuele terugkeer naar Griekenland in de weg zou staan. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."

Uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wel degelijk omstandig heeft gemotiveerd waarom verzoekers voorzienbare levensomstandigheden in Griekenland niet beantwoorden aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid die dient te worden bereikt opdat van een ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest sprake zou zijn.

Verzoeker volhardt in zijn ervaringen in Griekenland (waaronder racisme, discriminatie en geen toegang tot het gerecht, de situatie in de Griekse opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming, de huisvesting, de toegang tot de arbeidsmarkt, de sociale zekerheid, de gezondheidszorg en de toegang tot het grondgebied) en bekritiseert verweerders appreciatie en terechte gevolgtrekkingen doch brengt hiermee en met zijn verwijzingen in zijn verzoekschrift en aanvullende nota naar algemene informatie die in dezelfde lijn liggen als de informatie waarmee reeds rekening is gehouden (supra) geenszins valabele elementen bij die voorgaande overwegingen met betrekking tot zijn concrete situatie kunnen weerleggen.

Wat betreft verzoekers betoog rond zijn bijzondere kwetsbaarheid en waar hij zijn psychologische en medische problemen benadrukt, wijst de Raad op het volgende.

Uit de verklaringen van verzoeker en de door hem bijgebrachte documenten kan niet blijken dat zijn psychologische en medische problemen belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Hij zet nergens in concreto uiteen in welke mate zijn gezondheidstoestand hem belet om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze voorgehouden problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Griekenland uit te oefenen, te meer zoals reeds aangestipt in de bestreden beslissing hij in Griekenland de nodige zelfredzaamheid heeft getoond. Daarenboven wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in het verleden heeft kunnen rekenen op de steun van zijn tante in Zweden en een familielid in Athene, bijgevolg kan worden aangenomen dat verzoeker over een netwerk in Europa beschikt (persoonlijk onderhoud van 16 april 2025, p. 4 -5).

Er liggen heden ook geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker niet of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zou zijn. Hoewel er begrip is voor zijn situatie, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker geenszins objectieve en actuele medische stukken verschaft die een concrete toelichting geven over de impact van zijn fysieke en/of psychische gezondheidstoestand en eventuele (medicamenteuze) behandeling met betrekking tot zijn zelfredzaamheid, autonomie en het globaal dagelijks functioneren. Verder blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoeker - wiens Griekse verblijfsvergunning op zich overigens nog geldig is - de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of andere socio-economische rechten als statushouder in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt.

Wat betreft de verwijzingen naar algemene informatie en rechtspraak die betrekking hebben op Palestijnse verzoekers uit Gaza, volstaat het erop te wijzen dat deze geen betrekking hebben op de concrete, individuele persoon en persoonlijke situatie van verzoeker en de internationale bescherming die hij reeds geniet in Griekenland, zoals deze hier concreet, op basis van alle voorliggende gegevens in het dossier, wordt beoordeeld, zoals o.a. ook wat zijn voorgehouden kwetsbaarheid betreft. Het gaat om informatie van algemene aard waarin verzoeker zelf niet wordt vermeld. Dergelijke algemene verslagen die geen betrekking hebben op de persoon van verzoeker en zijn situatie als statushouder in Griekenland, is geenszins van aard aan die concrete vaststellingen en beoordeling afbreuk te doen. Hierbij wordt inzake de verwijzingen naar rechtspraak van de Raad nog aangestipt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken nu in zijn geval in de bestreden beslissing terecht wordt gewezen op zijn zelfredzaamheid, het gegeven dat hij nog kan rekenen op steun van zijn familie en op het gegeven dat één van zijn zussen over een beschermingsstatuut in Griekenland beschikt (supra).

Gelet op het voorgaande en de vaststellingen onder 2.3.4 (supra) mee in acht genomen, kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten.

Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker - wiens Griekse verblijfsvergunning op zich aldus nog geldig is - toont verder niet aan dat hij indien nodig als statushouder in Griekenland geen toegang zal hebben tot medische opvolging en ondersteuning. Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, toont verzoeker niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Waar zou blijken dat een noodzakelijke behandeling in Griekenland niet beschikbaar of toegankelijk is, merkt de Raad op dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich en dat verzoeker zich bijgevolg moet beroepen op de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds gesteld, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor Griekse onderdanen geldt. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

Hierbij benadrukt de Raad dat verzoeker nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning (ADET), hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

De Raad stipt verder aan dat het niet onredelijk is om van verzoeker - die in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend en wiens verblijfsvergunning aldus nog geldig is tot minstens 19 november 2026 - te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker, die slechts een zeer korte periode in Griekenland verbleef en er reeds anderhalve maand na het verkrijgen van zijn status vertrok, blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren, waarbij kan geconcludeerd worden dat verzoeker nooit de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden.

Er wordt in dit verband ten slotte nog op gewezen dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om in Griekenland de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland, te meer verzoeker slechts een korte periode in Griekenland verbleef. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en hem status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Verzoekers algemeen betoog doet hier geen afbreuk aan.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landenrapporten, waaronder het rapport "Recognised Refugees 2025. Acces to documents and socio-economic rights" van RSA van maart 2025 dat in de hogere bespreking terdege is meegenomen, volstaat niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, in casu Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker toont aldus hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, zijn rechten niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden.

Een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat gelet op voorgaande concrete overwegingen niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker aldus in gebreke blijft. Verzoeker toont niet aan ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker kan gelet op de gedane vaststellingen niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om op overtuigende wijze aannemelijk te maken dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen.

De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoonde dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.3.5.5. De Raad meent tot slot dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten en het bekritisieren van verweerders appreciatie werpt geen ander licht op de concrete beoordeling ervan.

2.3.5.6. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.3.6. Nu het voorliggend beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, moet er bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

2.3.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, wordt erop gewezen dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij terugkeer naar Griekenland. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.8. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Verzoeker roept de schending in van de artikel 3 van het EVRM, maar in casu kan geen schending van voormeld artikel worden vastgesteld. Bovendien heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling, zodat verzoeker niet aantoonde dat artikel 13 van het EVRM niet werd gerespecteerd.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker werd gehoord – dit met bijstand van een tolk Arabisch en in aanwezigheid van een advocaat – de kans kreeg om zijn relaas omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en de beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.3.11. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 47 van het Handvest dient de Raad op te merken dat de uiteenzetting van een “middel” vereist dat de wijze wordt aangeduid waarop de vermelde regel of beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Verzoeker geeft een opsomming van een aantal wettelijke bepalingen waaronder artikel 47 van het Handvest doch blijft in gebreke te verduidelijken op welke wijze deze bepaling concreet geschonden zou zijn.

2.3.12. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend vijftientwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU